

nedskaaren Kjole af lyseblaat Atlask, Roben indvævet med Søvliljer. — Ah! Lyseblaat Atlask med Søvliljer, du! — Paa Haaret et Diadem af lynende Brillanter, desuden en sand fyrstelig Overflod af funklende Stene paa Hals, Bryst og Arme samt i Kjolens Ophæftninger. Særlig beundrende Opsigt vakte et Par Ørensmykker af Brillanter saa store som Spurveæg. — — Har du kendt Mage, Sine! Brillanter saa store som Spurveæg. Det vil sige saa meget som at have en hel Herregaard, ja en hel Landsby hængende ved hvert Øre. Det maa være en storartet Følelse, hva'!”

Her afbrød han sig selv og løftede Hovedet med et lyttende Udtryk. Ovre fra den anden Side af Gadekæret lød muntre Stemmer, og en Flok Piger hørtes at fjerne sig syngende ind igjennem Byen.

„Nu er nok Skvaldermødet forbi for i Aften,“ sagde han og saa' op paa Uret over Piedestalen. „Det var saamænd ogsaa paa Tide, Klokken er over ni. Naa, lad os ikke lade os forstyrre. Hvortil var det nu, vi kom. Naa her! Altsaa! — Af Toiletterne blandt de aristokratiske Gæster bemærkede vi særlig følgende: Hs. Ekscellence Konsejlspræsidentens Frue“ — —

I dette Øjeblik gav den skrattende Klokke ude over Butiksdøren sig til at lyde. Villing lukkede